

AUTORSKÉ PRÁVA NA HRY SÚ VYHRADENÉ. ŽIADEN TEXT NESMIE BYŤ POUŽITÝ NA ĎALŠIE ŠÍRENIE BEZ PREDCHÁDZAJÚCEHO PÍSMENNÉHO SÚHLASU AUTORA.

All right reserved.

Vynechali sme niektoré strany a v prípade, že chcete s textom pracovať a ďalej ho šíriť, ozvite sa nám, prosím mailom: tichoaspol@gmail.com. Ďakujeme za pochopenie.

Štefan Timko: Zabudni na Chelsea

Pôvodná divadelná hra v štrnástich obrazoch o osudoch niekoľkých Stredoeurópanov v Londýne, ktorým sa nedarí uniknúť pred svojou minulosťou. (2007)

Osoby:

JURAJ – 31 ročný exdramaturg a natierač

KAMIL – 29 ročný podnikateľ

MIRKA – 28 ročná exučiteľka a aupairka

ZUZANA – 26 ročná exredaktorka

MILAN – 42 ročný exinžinier a umývač riadu

MR. GREGORY – 50 ročný invalid

1. CHODBA VO VILE V CHELSEA

Na zvonček luxusnej vily v londýnskej Chelsea ktosi zazvoní. Keď Mirka otvorí dvere, objaví sa v nich Juraj.

MIRKA: Hello!

JURAJ: Good morning! Is mister Gregory at home?

MIRKA: Yes, but he is still sleeping. What do you want?

JURAJ: I should paint his house. I'm a painter.

MIRKA: Ááá, are you Juraj, aren't you?

JURAJ: Yes, I'm George.

MIRKA: Tak pod' ďalej, George. Pán Gregory mi ťa už spomínal.

Zavretie dvier, dvojica sa ocitne na priestranej chodbe obloženej maliarskym náradím a farbami.

JURAJ: Takže slečna je tiež zo Slovenska... Nice to meet you!

MIRKA: Presne tak / *podá mu ruku* / Mirka!... Tak pozri sa, mal by si začať v tejto hale. Steny majú byť natreté touto farbou.... Strop má zostať biely, farba naň je v tamentej plastovej pixli. Tu máš náradie. Ak by si potreboval ešte niečo, budem v kuchyni na poschodí.

JURAJ: Uhm. Ty tu robíš upratovačku?

MIRKA: Ja som tu dievča pre všetko. Oficiálne som opatrovateľka pána Gregoryho. Asi vieš, že je kvadraplegik...

JURAJ: Počul som, že má nejaký telesný postih, ale že až taký...

MIRKA: Veru tak. Od krku nadol je ochrnutý.

JURAJ: Uhm... A pritom vlastní taký palác. Také vysoké stropy som ešte v živote nerobil. Dúfam, že tam dočiahnem...

Juraj si pritiahne rebrík a vylezie na neho aj s valčekom na dlhom podstavci, ním sa potom dotkne stropu.

JURAJ: No, chvalabohu...

Mirka vytiahne z vrečka diaľkový ovládač a podáva ho Jurajovi na rebríku.

MIRKA: Ak by si potreboval viac svetla, pohraj sa s týmto. Máš tam 25 rôznych svetelných režimov.

Juraj začne prepínať ovládačom rôzne typy osvetlenia. Od jemného svetla k ostrému.

JURAJ: Hm. Sladký pôvab buržoázie!

MIRKA: Každá miestnosť má svoj ideálny svetelný režim. Tuto je to číslo trinásť.

Juraj vyťuká ovládačom číslo trinásť.

JURAJ: Ty tu musíš byť asi dosť busy, čo? So všetkými tými režimami...

MIRKA: Smeješ sa, ale je to tu fakt na zbláznenie... Ešte pred dvoma týždňami sme sa tu striedali z jednou Nigérijkou, ale tá zrazu zdrhla. Ani sa jej nečudujem...

JURAJ: Hm.

MIRKA: Teraz som tu zavretá dvadsaťštyri hodín denne, sedem dní v týždni. Som taký osobný otrok za štyristo libier týždenne brutto.

JURAJ: To máš ešte celkom dobré...

MIRKA: Myslíš? Skús si preniesť stokilového nevládneho chlapa z postele na kolieskové kreslo! Pozri sa na moje ruky! / *odhalí modriny na zápästiach* / Keby som vedela, čo ma tu čaká, v živote do Londýna nevkročím. Je to odporné mesto...

JURAJ: Nemyslím. Ak nie si slepec, alebo terorista, musíš si to mesto zamilovať.

MIRKA: Nie som ani jedno ani druhé. Čo je tu také nádherné?

JURAJ: Napríklad východ slnka v Soho, ranný opar v Green Parku, obed v Regent Parku, popoludňajší výhľad z Greenwichu, nočné bary v Covent Garden, mám pokračovať?

MIRKA: Počúvaj, ty nie si natierač, tipovala by som ťa skôr na nejakého básnika, čo?

JURAJ: Ha, nie si ďaleko... Ty zas budeš nejaká doktorka psychológie, však?

MIRKA: Tiež si takmer trafil. Čo si robil doma?

JURAJ: Záleží na tom?

MIRKA: Je to až taká tajnosť? Patril si k nejakej mafii?

JURAJ: / *sa pousmeje* / Svojím spôsobom hej...

MIRKA: Sorry, asi som otravná. Ale si fakt prvý Slováč, ktorého som tu po pol roku stretla.

JURAJ: Vážne? Ja som si zas myslel, že si prvá pekná Angličanka, ktorú som tu po štyroch mesiacoch oslovil...

MIRKA: Ale...S kým sa tu stretávaš? S Mart'anmi?

JURAJ: So Slováčmi, Čechmi, občas s Poliakmi a Litovcami.

MIRKA: To musí byť super, nie?

JURAJ: No, niekedy by som radšej žil s tými Mart'anmi...

GREGORY: / *zo spálne* / Mirka, Mirka, where are you?

MIRKA: Here, in the corridor. I'm coming! / *Jurajovi* / Už je hore, chceš ho vidieť?

JURAJ: Ak to nie je nutné...

MIRKA: Hm, jasné. Aj ja by som radšej žila s Mart'anmi.

Mirka vezme do ruky bažanta, ktorý leží pri stene a uteká za pánom Gregorym. Juraj sa opäť pozrie na vysoký strop a vzdychne si. Vytiahne z vrečka ovládač osvetlenia a zmení pár svetelných režimov. Napokon sa scéna ocitne v tme.

2. ZÁHRADA V SHAREHOUSE VO WALTHAMSTOW

Juraj prichádza do záhrady, v ktorej sedí štyridsiatnik Milan.

- JURAJ: Hello, my friend! How are you?
MILAN: No sláva, že jdeš! Koukej, co jsem ti přinesl!
JURAJ: Milan, si normální? Ty si potiahol bowlingovú guľu?
MILAN: Ty seš bowlingová, guľa, vole! Hádej, co je to?

Milan vezme zo stola červený guľatý syr a hodí ho Jurajovi do náruče.

- JURAJ: Syr?
MILAN: No jasne. Viš, díky komu ho mám? Díky Princi Charlesovi.
JURAJ: Nekecaj...
MILAN: Jó, dnes jsem ho viděl v našem hotelu. Byla tam nějaká konference o lidských právech, nebo tak nějak a měl tam projev i Princ Charles. To si nedovedeš představit, kolik žrádla tam zůstalo po té recepci. Já musel vyhazovat koše prvotřídních sýrů. Jenom tenhle jsem si ukryl do báglu. A ještě tudle whisky. Ta musí stát minimálně padesát liber! Dáš si, že jo?

Milan sa chystá nalievať whisky aj do prázdneho pohára určeného Jurajovi.

- JURAJ: Vydrž, dám si sprchu...
MILAN: Nevydržím, za chvíli jdu na noční. Viš ty vlastně, jaký je dneska den?
JURAJ: Aký? Výročie SNP?
MILAN: Ale, seš vedle, vole. Přesně před rokem jsem přišel do Anglie...To už si zaslouží panáka, že jo?
JURAJ: Dobře, ale fakt len jedného. Zajtra musím byť absolútne čerstvý. Robím jeden obrovský barák v Chelsea.
MILAN: Jó, Chelsea já znám. Dělal jsem tam v jednom hotelu. Tam bych rád bydlel.
JURAJ: Na to zabudni, Milane. Ak by si si tam chcel kúpiť najlacnejší dom, musel by si umývať riady aspoň päťsto rokov.
MILAN: Kdo říká, že tady chci do smrti umývat nádobí? Viš, že jsem vystudovanej elektrotechnik. Když si najdu práci ve svém oboru, tak jsem za vodou.
/ zatvára uzáver na fľaši / Koukej na tu flašku! / foneticky / Original skotch whisky! Five stars!
JURAJ: Ty si celý „five stars“. To ešte potrvá, kým budeš za vodou...

MILAN: Já vím, s tou angličtinou jsem na tom blbě. Ale slibuji ti, Juraji, já se na ten náš hotel brzo vybodnu, najdu si nákej kvalitní kurs a potom už budu rýžovat slušný peníze...

JURAJ: To už omieľáš rok...

MILAN: Víš dobře, že tady každej začíná vod nuly. Tento rok jsem se zabydlel, následující se začnu věnovat angličtině a kariéře a o dva roky bych si rád pronajal studio a vydal desku. Doufám, že mi s ní pomůžeš, pane redaktore.

JURAJ: Jasne, anglická hudobná scéna padne na zadok z pesničiek folkového speváka z Karviné. Ty už radšej nepi!

MILAN: A proč bych nemohl vydat desku v angličtině? Když to zvládnou Arabové i Rusové?

JURAJ: Pretože za celý rok si sa tu naučil akurát „Hello“ a „Thank you“. Preto.

MILAN: Vždyť ti říkám, že tenhle rok je angličtina mojí prioritou. To ti slibuji!

JURAJ: Keď to nesplníš, čo mám z toho?

MILAN: Noo... když se do půl roku nepřihlásím na jazykovéj kurs, přeběhnu nahatej po Piccadilli s nápísem na zádech: aj em idiot! Okej?!

JURAJ: Okej! Keď ten sľub splníš, máš u mňa tri fľaše scotch whisky.

Milan si štrngne so Jurajom.

JURAJ: Five stars!

Juraj vypije pohárik a opustí v záhrade Milana. Milan si naleje ešte jeden nápoj. Pokúsi sa napodobiť Juraja.

MILAN: Five stars!

3. CHODBA VILY V CHELSEA

Chodba vo vile v Chelsea je takmer kompletne zelená. Mirka stojí opretá o rebrík a sleduje ako Ivan z kúpeľne prináša plastovú vaničku, premieša farbu vo vedre a potom z nej časť do tej vaničky vyleje.

MIRKA: Mala som po krk toho slovenského intrigánskeho prostredia. Tie staré zakomplexované učiteľky ťa ohovárajú pre každú blbosť. Že chodím na vyučovanie v rifliach, že by som si občas mohla zobrať aj podprsenku.

Kravy. Nerozumela som celej tej chorej špicľovskej mašinérii, ktorá ťa núti liezť do zadku nejakým kreténom s funkciou. O čom to je, dopekla?

JURAJ: To je taká spoločenská hra, ktorá vznikla kedysi v praveku. Ak chceš v budúcnosti niekoho šikanovať, musíš najprv sama znieť brutálne šikanovanie.

MIRKA: Ale načo to je dobré, povedz mi? Nie je lepšie jednať s ľuďmi férovo?

JURAJ: Pre väčšinu ľudí je ľahšie poslúchať ako rozmýšľať. Nevedia ani kde je sever, nie ešte kde je dobro a kde zlo. Ak by sa náhodou odtrhli z reťaze svojho šéfa, boli by stratení. Preto sú vo väčšine firiem stále v kurze filcky a manipulátori.

MIRKA: Predstav si, že ja som tú šikanu absolvovala kvôli smiešnym jedenástim litrom čistého. Vyžiť z toho bolo fakt umenie...

JURAJ: Takže predsa si tu kvôli peniazom!

MIRKA: Chcem byť predovšetkým nezávislá. A s vybieleným účtom sa to nedá. Keď som sem šla, museli mi na cestu požičať rodičia. A ja im tie peniaze chcem vrátiť minimálne trojnásobne. A sama si chcem priniesť domov taký balík peňazí, aby som už nikdy nemusela skončiť ako učiteľka na nejakom blbom gymnáziu. Nehovor mi, že ty tu pobehuješ so štetcom len kvôli dobrému pocitu?

Juraj vezme valček a pokračuje s natieraním steny na zeleno.

JURAJ: Nebudeš mi veriť, ale fakt je to dobrá psychoterapia. Päť rokov som sedel v jednej kancelárii, osem hodín denne, päť dní do týždňa čumel do počítača a mal som pocit, že som dosiahol už vrchol svojho snaženia. A zrazu drb. Maľuješ luxusný barák v Chelsea. A tvoja najväčšia starosť je, či stihneš na päťmetrovú stenu za tri hodiny položiť vrstvu udercoatu a dve vrstvy farby Barrow and Hall. Všetky tie tvoje staré problémy sa stanú úplnými banalitami. Pred tebou sa zrazu otvoria nové obzory. A pritom sa nezdajú byť až tak ďaleko...

MIRKA: Takže ty tu chceš urobiť kariéru?

JURAJ: Dúfam. Chvalabohu, mám tu zatiaľ šťastie na ľudí. Vidia sa mi tu akísi živší a zdravší...

Zo vzdialenej spálne sa ozve hlas pána Gregoryho.

GREGORY: Mirkaaa! Mirkaa! Come here!

MIRKA: Počuješ, jeden z nich sa už ozval. /Gregorymu / I'm coming...!

JURAJ: Ty si dobrý cynik...

MIRKA: Ja viem... Nezávidím mu... Hrozne trpí. Hlavne psychicky. Bol to niekedy veľmi úspešný architekt, jeden z najlepších v Londýne. Pred piatimi rokmi mu na diaľnici vletel do cesty ožratý kamiónista a zrazu sa na neho všetci vysrali. Manželka, tri deti, priatelia.

GREGORY: Mirka! Where are you?

MIRKA: A obávam sa, že čoskoro aj ja!

Mirka uteká za pánom Gregorym a nechá Juraja na chodbe samého.

4. ZÁHRADA V SHAREHOUSE VO WALTHAMSTOW

Milan v záhrade pod jabloňou chvíľu preluduje na gitare. Pristihne ho pri tom podnikateľ Kamil.

KAMIL: Čau, Milane, chystáš sa na maškarný ples?

MILAN: Nelíbí se ti můj klobouk? Ten jsem si přinesl kvůli Jurajovi. Chci aby mi udělal pár fotek na obal mého elpíčka...

KAMIL: Vážne? Takže ty už máš dosku?

MILAN: Ne, ale Juraj mi ji vydá. Vždyť dělal v rádiu!

KAMIL: Mal som pocit, že Juraj už o rádiu nechce ani počut'!

MILAN: Já myslím, že on se stejně ke své práci vrátí. I když se teď tváří, jako by se spokojil i s tím svým natíráním...

KAMIL: Nemá zlu robotu. Keby si chcel, môžem aj tebe dohodit' nejakú dobrú maľovačku.

MILAN: Ne, díky, já mívám závratě. Ale víš co mě napadlo, Kamile?

KAMIL: No?

MILAN: Dnes jsem sledoval v metru v South Kensingtonu jednoho černého chlápka, který válel takový hustý blues, že by ses posral...Celej futrál od kytary měl nacpanej petilibrovkami. Říkám si, tak tohle je práce pro mně...

KAMIL: Na to hranie potrebuješ prehrávky. A dosť prísne. Inak by bolo metro plné gitaristov.

MILAN: Ty myslíš, že bych ty prehrávky nezvládl? Já jsem hrál dvakrát na Portě, kamaráde! Zahraju jim pár taktů od Hendrixe a půjdou do kolen...

Milan vylúdi pár tónov Hendrixovej Hej Joe... Po chvíli príde do záhrady i Juraj s fotoaparátom okolo krku. Pokľakne, urobí záber brnkajúceho si Milana a vzápätí mu ukáže vztýčený palec. Keď Milan dohrá, Juraj sa otočí ku Kamilovi a podá mu pravicu.

JURAJ: No vitaj, pán riaditeľ. Čo ty tu?

KAMIL: Prišiel som vrátiť depozit Jiřine s Jindřichom. Zajtra odchádzajú z baráku.

JURAJ: Už zajtra? Kam vlastne idú?

KAMIL: Našli si robotu v Manchestri. V nejakom hoteli.

JURAJ: V Manchestri? Roky sa všetci sťahovali za prácou na juh, dnes každý uteká opačným smerom...

KAMIL: Časy sa menia... Čochvíľ sa nám tu nasáčujú Bulhari a Rumuni a my sa môžeme ísť pást... Rozmýšľam, že nakúpim nejaké baráky na severe. Manchester, Liverpool, Birmingham. Dokonca aj Edinburgh je na tom lepšie ako Londýn. Walthamstow už nie je v kurze. Ozaj, nevieš o niekom, kto by tu / ukáže na poschodie / mohol ísť bývať? Najlepšie nejaké dievča...

JURAJ: Dievča? Myslím, že by som o jednom dievčatku vedel. Spýtam sa jej a zajtra ti zavolám.

KAMIL: Super. Tak ako to ide v Chelsea?

JURAJ: V pohode, až na tie vysoké stropy. V piatok by som to mal zabalíť.

KAMIL: Fajn! Mám, pre teba ďalší kšeft, kamarát... Zmení tvoj život! Jedna super maľovačka v Hampsteade!

JURAJ: V Hampsteade?! Mám sa trepať do tej židovskej štvrte na Northern line?

KAMIL: Komu by si chcel maľovať baráky? Svojim susedom z Pakistanu? Keď urobíš dojem na Židov, tak si v tomto meste vyhral!

JURAJ: Ja viem, nie som žiadny antisemita, Kamil... ale teraz si chcem dať od maľovania na chvíľu pokoj!

KAMIL: Ak nechceš, nechceš... Vieš koľkí chlapani z Walthamstow mi budú bozkávať ruky, keď im ponúknem týždennú maľovačku za šesť libier čistého?

MILAN: Jó, to není špatný...

JURAJ: Som ti vďačný za všetko, čo pre mňa robíš, Kamil... ale už si chcem nájsť nejakú ľahšiu prácu. Musím obehať kníhkupectvá, galérie... Fotoateliéry...

KAMIL: Kurník, Ďuro, veď preto ti chcem pomôcť... Vieš, kto je majiteľom toho baráku v Hampsteade? Jeden profesionálny fotograf. Robí titulné strany časopisov.

JURAJ: Vážne?

9 STRANA VYŇATÁ!

Milan si vybrnká akord chyti do rozkroku, zaspieva pár taktov Like a Virgin. Potom sa potkne o plechovku Budweissera a vykrične.

MILAN: Ty, vole!

Milan zúfalo odkrivká zo záhrady a Juraj ho so smiechom dobehne a snaží sa ho podoprieť.

JURAJ: Tak tomu sa hovorí šoubiznis.

5. KAMILOVA KANCELÁRIA

V skromne zariadenej kancelárii agentúry Go west sa Kamil prechádza pri okne a telefonuje s Jurajom. Zo stoličky uprostred kancelárie ho sleduje Zuzana.

KAMIL: No super, Ďuro, takže od budúceho týždňa s ňou môžem počítať?! O.K... Á, jasné, veď ja ju poznám, telefonovali sme spolu. Good boy. Takže dnes končíš, čo? ...Ouu. Nemusíš sa až tak ponáhľať... Chill out!.... Jasné, aj ja ťa potom pozvem na nejaký drink. Drž sa. See you!

KAMIL: Tak čo poviete na Londýn? Ste tu prvýkrát, však?

ZUZANA: Bola som tu asi pred troma rokmi, keď som študovala v Oxforde. Ale to bol len taký trojdňový výlet v centre mesta. Čakala som, že aj tu nájdem klasické biele činziaky s čiernymi železnými plotmi. Že tu stretnem vysokých blond Angličanov, ale zatiaľ... Vyzerá to tu trocha ako v Islamabáde.

Z ulice zaznie siréna policajného auta.

KAMIL: /prikývne / No... Vitajte vo východnom Londýne. Je pravda, že našinca môže trochu prekvapiť, keď tu stretne huf moslimiek zahalených ako strašidlá, alebo drobných počerných chlapíkov s obrovskými turbanmi, ale to je vec zvyku.

ZUZANA: Je to naozaj bezpečná štvrť?

KAMIL: Ešte pred pár rokmi to tu bolo troška divoké. Ale teraz to majú miestni policajti pod kontrolou. Poďte sa pozrieť!

Zuzana pribehne ku Kamilovi a pozerá sa von oknom.

KAMIL: Tamto je jedna z najväčších mešít v Londýne. A táto malá žltá budova je jedna z centrál moslimského hnutia v celej Británii. Asi najstráženejšie miesto v UK. Takže myslím, že sa netreba ničoho obávať. Ak sa náhodou nejaký terorista rozhodne vyhodit' niečo do vzduchu, určite to nebude vo Walthamstow.

ZUZANA: Veru, veľa neveriacich by tu asi nezranil. Ale aj tak tu musí byť trocha hustá atmosféra.

KAMIL: Ja som si už zvykol. Keď padli dvojičky v dvetisícprvom v New Yorku, práve som študoval na Manhattane. Potom som tam žil ešte rok. Viem dobre, čo je to strach a čo narobí s človekom propaganda i vlastná paranoja. Musíte s tým bojovať deň čo deň. Hovoriť si, kde na svete sa dnes človek môže cítiť naozaj bezpečne? Na Slovensku? Nemyslím. Chvalabohu, Angličania nie sú takí hysterickí ako Američania, Rusi alebo Slováci. Sú nad vecou a to sa mi na nich páči.

ZUZANA: Takže vy ste rozhodnutý zostať tu natrvalo?

KAMIL: Zatiaľ to tu ujde. Pre človeka, ktorý sem nejde len zarobiť, ale má aj nejaké ideály a niečo v hlave, je to veľká výzva. Myslím, že aj pre vás to bude veľká škola. Vy ste novinárka, však?

ZUZANA: Chvíľu som sa tomu venovala. Ale začala som strácať motiváciu. Sama som zvedavá, či sa tu dá prežiť.

KAMIL: S pevnou vôľou a pár dobrými kamarátmi určite. Ak by ste mali záujem, môžem vám sprostredkovať nejaké zamestnanie. Aj keď skôr len manuálnu prácu. Sedemdesiat percent mojich klientov sú ľudia so základným vzdelaním. Murári, tesári, upratovačky...

ZUZANA: Nie vďaka, taká práca ma naozaj neláka. Dúfam, že budem mať na dome slušných spolubývajúcich...

KAMIL: Žiadne obavy. Prenajímam tu 25 barákov. Na niektorých sa síce žúruje od rána do večera, ale vo viacerých žijú aj kultivovaní ľudia. Dnes sa práve uvoľnilo miesto v mojom najluxusnejšom sharehouse.

Kamil položí do Zuzaninej dlane kľúč spolu s mapkou. Na nej jej ukáže cestu.

Lea Bridge 828. Tam si určite nájdete spriaznenú dušu. Je to asi dvesto metrov dole touto ulicou. Ak vydržíte takú pol hodinku, zaveziem vás tam.

Zuzana zdvihne so zeme obrovský plecniak a za pomoci Kamila si ho vyloží na plecia.

ZUZANA: Nie, netrápte sa, nájdem to aj sama. Vďaka...Vďaka za všetko.

KAMIL: Tak veľa šťastia. A keby ste boli dlhšie bez práce, ozvite sa.
Zuzana opustí Kamilovu kanceláriu. Muž pristúpi k oknu a zapáli si cigaretu.

5. CHODBA VO VILE V CHELSEA

Stena v chodbe v Chelsea je už úplne zelená. Mirka v tričku s krátkymi rukávmi stojí pri nej. Juraj s fotoaparátom na krku a ovládačom osvetlenia v ruke hľadá ten správny svetelný režim.

JURAJ: Hneď, keď som prišiel do tejto chodby, vedel som, že tu nafotím niečo úžasné. A to som ešte nepoznal svetelný režim číslo 19.

MIRKA: Ja viem, na tých obkladačkách to svetlo vyzerá fantasticky.

JURAJ: Vyzerá ako strieborné nitky božieho osvetlenia. Poznáš Dorého Bibliu?

MIRKA: Sorry, som dcéra krajského policajného riaditeľa. Nie som pokrstená.

JURAJ: To nevadí. Sadni si, prosím ťa, tuto.

MIRKA: Mne sa to zdá trochu choré... Ved' sa poriadne nepoznáme.

JURAJ: Je choré pomôcť krajanovi uchytiť sa vo veľkom svete?

MIRKA: Nemôžeš ich nafotiť bezo mňa?

JURAJ: Nie. Tvoj plachý pohľad do nich ideálne zapadne!

Mirka si sadne na vykachličkovanú podlahu, Juraj si zatiaľ stúpane na najnižší schod blízkeho rebríka.

MIRKA: Dobre, tak môj pehatý nos, si môžeš nafotiť! I am ready!

JURAJ: A dáš si dole aj to tričko?

MIRKA: Ty nie si skromný! Vieš, že moje prsia už rok a pol nikto nevidel?

JURAJ: Nie je to škoda?

MIRKA: Myslím, že ani nie. Nie som zvyknutá sa hocikomu na počkanie odhaľovať... Keď si niečo s niekým začnem, musím si byť istá, že za to stojím...

JURAJ: Rozumiem. Nie je to sranda nájsť si spriaznenú dušu... Ani v Londýne...

MIRKA: To mi rozprávaj... ja som magnet na egocentrických podvodníkov.

JURKA: Vyzerám tak?

MIRKA: Nie, nemyslím teba. Naposledy som chodila s hudobníkom z jednej známej alternatívnej kapely. Bol to taký miestny krásavec a ja jeho veľkou múzou. On žil len hudbou a budhizmom, preto som mu musela sama napísať diplomovku

a odfinancovať jeho nahrávacie frekvencie v rozhlase. Boli to veľmi slušné peniaze.

JURAJ: O tom mi niečo hovor...

MIRKA: Po dvoch vystúpeniach v telke mu ruplo v bedni a začal sa hrať na Jima Morissona. Pervitín, štrnásťročné milenky a čoraz viac infantilných rečí. Nechápala som, ako sa z jedného pozorného rozhl'adeného človeka môže za dva týždne stať bezohľadný dement. Jedno ráno sa vybral do trafiky kúpiť cigarety a odvtedy som ho nevidela. Som tomu celkom rada, lebo by ma pripravil aj o ďalšie peniaze a určite aj o celý rozum.

JURAJ: Z bohéma už vzorného manžela neurobíš.

MIRKA: Teraz je niekde v Toronte. Vraj píše kresťanskú poéziu a živí sa dílovaním Herbalajfu. Vtipný príbeh, čo?

JURAJ: Ani nie.

Juraj si urobí záber Mirkinej tváre. Tá urobí len kyslú grimasu.

MIRKA: A čo ty? Prečo si vlastne nefotiš svoju priateľku?

JURAJ: Pretože sa rozplynula.

MIRKA: Čože?

JURAJ: Musím o tom rozprávať?

MIRKA: Chcel si odo mňa nejakú láskavosť...Niečo za niečo, milý môj. Žil si s niekým dlhšie ako mesiac?

JURAJ: To vieš. Mal som krásnu drobnú kolegyňu s veľkými hnedými očami. Hrozne som ju miloval. Vydržala so mnou takmer pol roka. Potom ma vymenila za môjho šéfa.

MIRKA: Ach, bože.

JURAJ: Neviem, či to bola z jej strany naozaj láska, vypočítavosť alebo číra naivita. Môj milovaný vedúci ju pritom len využil, aby zistil, čo si o ňom ja a moji kolegovia v redakcii myslíme. Nielen o jeho mafiánskych praktikách v grantových komisiách, ale aj o jeho trápnej snahe stať sa popredným slovenským prozaikom. A to sa ho už fakt dotklo. Takže keď sa mali znižovať stavy rozhlasových tvorcov, najviac nadbytočných kapacít bolo práve v našej redakcii. Zábavné, nie?

MIRKA: Za všetkým hľadá ženu.

JURAJ: Navtipnejšie bolo to, že môj milý exšéf asi po dvoch mesiacoch kopol do zadku aj moju exlásku... Vzápätí vydal zbierku poviedok o globálnej morálnej kríze. To je všetko. Ja som vlastne tiež obeťou egocentrických podvodníkov.

MIRKA: Preto si sa zúfalý vybral do Londýna a povedal si si, že sa staneš fotografom...

JURAJ: Presne. Obraz je jasný, medzinárodný. Môžeš ním vyjadriť viac než hrubými románmi a komplikovanými drámami! Stačí len nájsť ideálne médium...Fascinujúci objekt... Tak čo, spokojná?

MIRKA: Spokojná...

Mirka si pomaly stiahne tričko.

MIRKA: Spokojný?

JURAJ: Ako málokedy...

Juraj začne fotografovať Mirku a v tmavnej scéne zazrieme len niekoľko zábleskov fotoblesku.

6. ZÁHRADA V SHAREHOUSE VO WALTHAMSTOW

Zuzana sa s tmavými okuliarami na nose slní na záhrade sharehousu. Milan pri stole vedľa nej zapaluje vodnú fajku a vzápätí si z nej dá prvého šluka.

MILAN: Zuzano, tak už je to. Dej si šluka!

ZUZANA: Dík, ale ja som už na tie opiáty pristará...

MILAN: Neboj, není vtom žiadnej haš! Čistá jahodová smes. Ochutnej!

Zuzana si šlukne z vodnej fajky.

MILAN: Dobrý, čo?

Zuzana prikývne a pomaly vydýchne dym.

MILAN: Já jsem denně hulil tak dvě krabičky cigaret. Lezlo to moc do peněz, tak jsem si z Čech nechal přivést tuhle dýmku. To víš, nemůžu tady utrácet tolik jako doma. Vydělám tak polovici toho, co jsem si vydělal v Brně.

ZUZANA: Prečo si tu potom prišiel?

MILAN: Tlustá hrubá čára. Víš co tím myslím?

ZUZANA: Tuším.

MILAN: Tenhle barák je zvláštní. Nebydlej tady děti, které si tu přišli jenom přivydělat a poznat nový svět. Tenhle barák patří duševním emigrantům. Lidem, kteří by rádi utekly sami před sebou.

ZUZANA: To poznám. Tiež som si žila celkom na úrovni. Ale za prachy si šťastie nekúpiš.

MILAN: Tak vítej v klubu, holko.

Milan naleje do dvoch štamperlíkov domácu slivovicu. Jeden z nich ponúkne žene.

ZUZANA: Nie, vďaka, už stačilo!

MILAN: Jseš přece plnoletá, ne?

Zuzana prikývne a neochotne do seba vleje ďalšiu slivovicu. V dome zavrzgajú dvere. Milan smerom k nemu zakričí.

MILAN: Juraji! Máme tady novou spolubydlíci!

Do záhrady vkročí Juraj. Jeho dobrá nálada sa stratí vo chvíli, keď spozná Zuzanu.

JURAJ: Hellou!

15 STRANA VYŇATÁ!

JURAJ: Aby si ešte neľutovala, že v tejto krajine nemôžeš svojim mierne nadpriemerným IQ a veľkým zadkom obľbovať každého svojho šéfa.

ZUZANA: Si normálny? Čo máš proti môjmu zadku?

JURAJ: / namrzený zamrmle / Nič! Absolútne!

MILAN: Juraji, dej si šluka!

JURAJ: Čo, máš tam nejaký skunk?

MILAN: Né, čistá jahoda!

JURAJ: Ále, strč si tu jahodu niekam... Dám si radšej pivo!

Juraj sa vráti späť do baráku.

MILAN: Já toho kluka, nepoznávám. Co mu je? Vy jste měli nákej problém?

ZUZANA: Ja s ním nie. On možno so mnou hej. Juraj mal doma problémy s každým.

Zuzana sa chvíľu nervózne hrá so svojimi slnečnými okuliarami, zdvihne sa a vyberie sa do domu. Milan si spokojne bafká z vodnej fajky.

7. REGENT PARK

Juraj s Mirkou sedia na deke v Regent parku, popíjajú z plechovky Strongbow, zajedajú ho keksmi a občas hodia kúsok keksu do blízkeho jazera.

JURAJ: Poznáš niečo lepšie? Vyval'ovať sa v Regent parku, krmiť kačky a čajky a zapíjať to cidrom...

MIRKA: Mal si pravdu, je tu nádherne...

JURAJ: Chodievam tu vždy, keď si potrebujem vyčistiť hlavu a nabiť sa energiou aspoň na týždeň.

MIRKA: Cez víkend som čítala Máraya. Tiež chvíľu žil v Londýne. Vieš, čo napísal? Po prechádzkach londýnskymi ulicami začína človek chápať, koľko prekvapujúcich vecí zostalo ukrytých jeho zraku.

JURAJ: To je presné...

MIRKA: No v konečnom dôsledku napokon dôjde k poznaniu, že celé to jeho putovanie bolo zbytočné.

JURAJ: Ále, vykašli sa na tie nihilistické frázy.

MIRKA: Ja nie som nihilista. Ale včera, keď som povedala Gregorymu, že odchádzam, cítila som sa hrozne. Ten chlap ma mal naozaj rád...

JURAJ: Myslíš, že to bol jediný chlap na svete, ktorý ťa mal úprimne rád?

MIRKA: Ale ten človek už naozaj stratil úplne všetko. Som beštia... Pôjdem do pekla...

JURAJ: Neboj. Ani keby si chcela, nepustia ťa tam. Nie si pokrstená.

MIRKA: Napriek tomu viem, že človek by mal pomáhať blížnemu. Mama je špeciálna pedagogička, venovala sa deťom s poruchami správania. Aj nás so sestrou vždy skúmala ako keby sme boli narušené. Učila nás, že musíme bojovať so zlým svedomím a egoizmom, lebo inak nás to zlo zje zaživa. Po takýchto terapiách ma človek permanentný pocit viny, že sa nedokáže vcítiť do utrpenia druhého. Večne sa bojí nejakej metafyzickej pomsty. Démonov.

JURAJ: Na démonov zabudni. V takýchto robotách sa skrátka nesmieš príliš emocionálne angažovať.

MIRKA: Ja viem, som príliš emotívny človek. Je to brzda v každej robote.

JURAJ: Ak by si chcela byť herečkou, bol by to plus.

MIRKA: Ja a herečka? V detstve som bola hrozne hanblivá. Bála som sa cudzích ľudí.

JURAJ: Chvalabohu, že to už máš za sebou. Takú odvážnu modelku ako ty som ešte nemal.

MIRKA: To bolo niečo iné! Ja stále neviem robiť milé grimasy na pokyn, nedokážem sa predať. Teraz fakt neviem, či som neurobila zle... Či si fakt nájdem nejakú lepšiu robotu...

JURAJ: Neboj, tu si nájdeš prácu, aj keby si nechcela. A oveľa ľahšiu prácu. Pozri, práve ide náš spasiteľ...

Prichádza Kamil v obleku.

KAMIL: No nazdar, vy alkoholici! Myslel som si, že sa stretneme v nejakej slušnej reštike a vy tu chlastáte čučo.

JURAJ: Kam by si šiel v tomto dusne? Nie je nad chladenú plechovku Strongbow z luxusného hypermarketu Asda. Daj si aj ty!

Juraj podá Kamilovi poslednú plechovku cideru a ten si s ňou pohotovo sadne k dvojici na deku.

MIRKA: Juraj mi tak dlho básnil o tomto parku, až som neodolala. Ináč, ja som Mirka...

KAMIL: Teší ma, ja Kamil. My sme spolu hovorili, keď som volal pánu Gregorymu, všakže?

MIRKA: Pamätám si. Netušila som, že si Slováč. Máš výborný akcent.

KAMIL: Po šiestich rokoch sa tu na teba nejaká angličtina nalepí...

MIRKA: Naozaj sa tu dá prežiť šesť rokov?

KAMIL: Nie to ľahké, ale dá sa to. Cez deň vybavujem ľuďom ubytovanie. Po večeroch im zháňam prácu.

MIRKA: Hej, Juraj mi to spomínal. Dobrý biznis.

KAMIL: To nie je biznis, ale skôr charita. Viem, aké ťažké je sa tu prvé mesiace uchytiť, tak pomáham krajanom, ktorí za to stoja. Dúfam, že aspoň niekto mi to vráti.

JURAJ: Neboj sa, keď budem slávny, spomeniem ťa vo svojich pamätiach.

KAMIL: Beriem ťa za slovo, Ďuro. / *Mirke* / Tak čo, Mirka, počul som, že aj ty teraz zháňaš prácu?

MIRKA: No. Rada by som našla džob, ktorý by ma uživil, duchovne naplnil a zároveň nezblbol.

KAMIL: Slečna nie je veľmi skromná.

JURAJ: O takej práci sníva každý. Len kde ju nájst'?

MIRKA: Pozrite, taká práca by sa mi páčila...

JURAJ: Pouličná predavačka zmrzliny?

Zdiaľky zaznie zvonček predavača zmrzliny.

MIRKA: Jasně, člověk, kterého všetci milují. / zakričí na zmrzlinára / Héj. Come here, please!

Mirka sa zdvihne z deky.

MIRKA: Dáš si aj ty?

JURAJ: Jasně a vezmi jednu aj Kamilovi, okej?!

MIRKA: Okej!

Mirka sa rozbehne smerom k zmrzlinárovi a na chvíľu zmizne zo scény.

KAMIL: Pekné dievča!

JURAJ: Pekné, milé a hrozne vzdelané...

KAMIL: Zriedkavá kombinácia...navyše má krásne prsia...

JURAJ: Kamil, Kamil, ty si ale pekný hajzel.

KAMIL: Môžem za to, že sa mi páčia kozaté ženy?

JURAJ: Nehovorím o Mirke. Čo to bol za nápad dotiahnuť mi do baráku Zuzanu?

KAMIL: Sorry, fakt som nevedel, že je to tvoja bývalá.

JURAJ: Skoro som odpadol, keď som ju našiel na záhrade. To mal byť nejaký fôr?

KAMIL: Prepáč, mal si mi dať zoznam ľudí, s ktorými si na Slovensku trtkal. Ja by som ju umiestnil niekde inde.

JURAJ: Ten zoznam by nebol až tak veľký... A jediný človek z toho zoznamu, ktorého by som fakt už nechcel stretnúť ani vo sne, by bola Zuzana. Ty ešte nepoznáš tú historku, prečo som vlastne v Londýne?

KAMIL: Počul som, že si mal nejaký problém so šéfom.

JURAJ: Presne tak. A za všetko môže práve ten ryšavý diabol. Dúfal som, že tu si ma už nenájde...Nejde mi to do hlavy? Koľko je v Británii barákov? Pätnásť-dvadsať miliónov? Nechápem ako je to možné, že sa objavila na Lea Bridge. 828. Je to absurdné.

Kamil objíma Juraja okolo pliec.

KAMIL: Čo je na tom absurdné? Mám jednu z najznámejších slovenských agentúr v Londýne a Lea Bridge 828 je môj najlepší barák, kde posielam prominentov.

JURAJ: / ironicky / Prominentov...

KAMIL: Je to až taká náhoda?

JURAJ: Nie, to nie je náhoda. To musí byť osud.

KAMIL: Tvoj osud ti práve nesie zmrzlinu. Na minulosť sa vyser.

Juraj so zaťatými perami prikývne a meravo sa vyvalí na deku.

8. ZÁHRADA V SHAREHOUSE VO WALTHAMSTOW

Milan si brnká na gitare v záhrade svoju pesničku... Po chvíli príde do záhrady Juraj a rozvešia na povraz spájajúci jablňu a barák pár kúskov svojho spodného prádla.

MILAN: /spev/ Prišiel jsem s prosíkem jak spráskanej pes. A ty srdce máš kamenné. Divně jses usmála, řekla, no d'ěs. A srdce máš stále kamenné.... A já neznám, vážně neznám, změkčovadlo kamení, neznám, já ho neznám, je to věru k zbláznění...

Milan odloží gitaru a potiahne si z vodnej fajky na stole.

MILAN: Když jsem tudletu píseň zahrál na koncertě v Ostravě, přišel za mnou Jarek Nohavica a říká mi: ty jseš z Karviné, brachu? Jak to, že jsem o tobě neslyšel?

Juraj si z jablone odtrhne jedno zrelé jablko, zahryzne do neho a ide si sadnúť k Milanovi.

JURAJ: Tiež nechápem, prečo si už dávno nerozbehol kariéru...

MILAN: Já jsem zkrátka nebyl v tyhle brandži moc dravej... Měl jsem na krku ženu a čtyři děti. Kvůli nim jsem se bál riskovat vykašlat se na práci a věnovat se jenom hudbě. Určitě bych byl šťastnější... A možná i bohatší...

JURAJ: To nikdy nevieš...

MILAN: Ale jo. Byl jsem moc měkej... Takovej molovej...

Milan zahrá molový akord.

MILAN: Lituji, že jsem nikdy nebyl skutečnej egoista. Všechnu energii a peníze věnuješ rodině a furt si říkáš, vono se ti to jednou vrátí. Ale houby. Jsem rozvedenej, voškubanej a unavenej.

JURAJ: Si konečně slobodný, tak si to vychutnaj.

MILAN: Kdybych měl o dvacet roků míň, tak bych se teď cítil jako král... Ale mně je čtyřidsetdva, Juraji.

Milan si opäť potiahne z vodnej fajky. Juraj si natiahne nohy na tretiu stoličku. Do záhrady po chvíli vkročí Zuzana.

ZUZANA: Ešte stále sedíte pri tom Carlsbergu, chlapci?

MILAN: Už nám došel! Neskočíš nám do Asdy po ďalší?

ZUZANA: To určite! Som vypl'utá. Necítim si nohy!

JURAJ: Jdi se posilnit do kuchyně. Dnes jsem vám udělal guláš.

ZUZANA: Díky, Milan.

Zuzana sa usadí na stoličke pri Jurajovi.

ZUZANA: A čo ty, George, urobil si dnes niečo užitočné?

JURAJ: Poslal som do jedného múzea svoje Cívíčko. Hľadajú tam dozorca.

ZUZANA: Ja som ich rozdala asi šesť. Kamoška Tanya mi stále nezdvíha telefón, tak som dnes behala po agentúrach ako drbnutá. Všade sa na mňa pozerali ako na blázna, prečo si chcem hľadať prácu v auguste. Nech si počkám ešte mesiac, keď sa vrátia všetci tí poľskí a brazílski študenti domov.

MILAN: Teď je to s prací blbě. Ale o dva týdny od nás odchádzejí dvě čísnice, můžu se na ty místa zeptat.

ZUZANA: Si zlatý Milan, ale o takú prácu ja nestojím. Navyše nemôžem čakať dva týždne, kým ma tu niekto zamestná.

JURAJ: Prečo nie? Máš kde bývať, máš čo jesť, kde sa plašíš?

ZUZANA: Pretože ja som sem prišla žiť a nie vylihovať!

JURAJ: Ja tiež. Ale nečakám, že sa mi na prvé Cívíčko ozve rovno kráľovná Alžbeta a daruje mi polovicu Británie.

ZUZANA: Ja zas čakám, aby sa moje Cívíčka niekto ozval. Mám trocha vyššie ambície ako ty!

JURAJ: Aké ambície? Myslíš, že ja netúžim po pokojnej dobrej platenej práci, z ktorej by som mal radosť? Ale viem, že to nepôjde bez trpezlivosti. Tento týždeň som bez roboty, ale čoskoro mi Kamil dohodí výbornú zákazku, ktorá ma možno posunie ďalej.

ZUZANA: Toto je podľa teba trpezlivosť? Sedíš celé dni na baráku a spoliehaš sa na toho svojho Kamila...

JURAJ: Na koho iného sa tu mám spoliehať?

ZUZANA: Napríklad na seba.

JURAJ: Že to hovoríš práve ty!

ZUZANA: A čo, nemôžem?

JURAJ: Milan, čím to je, že práve najväčší príživníci sa hrajú na najväčších milovníkov nezávislosti? Je to absencia citu alebo rozumu?

Milan len zvráští obočie a vymení fajku za pohár piva.

ZUZANA: Nerozumiem na čo narážaš...

JURAJ: Narážam na to, že človek, ktorý sa vyspí s polovicou bratislavskej mediálnej elity, by sa nemal hrať na independent woman.

ZUZANA: Ty sa zrazu radiš medzi bratislavskú mediálnu elitu, zlatko?

Milan dopije pivo a zdvihne sa zo stola. Vezme do ruky gitaru a vyberie sa smerom k domu.

MILAN: Promiňte přátelé, já bych se moc rád zúčastnil téhle diskuze. Ale bohužel o pět minut jdu na noční. / *potl'apká Juraja po pleci* / Doufám, že se tady nebudete prát. See you.

JURAJ: See you.

Juraj siahne po nedopitej plechovke Carlsbergu.

ZUZANA: Čo je to s tebou, Juraj? Musíš na mňa v kuse štekať? Ja som sa úprimne potešila, keď som ťa tu stretla. Hovorím si, konečne sa spolu otvorene porozprávame. Ale ty sa správaš ako blázon. Prečo?

JURAJ: Skús hádať. Fakt netušíš, prečo som na teba alergický?

ZUZANA: Neviem. Štve ťa to intermezzo s Valentínom?

JURAJ: Bingo! Akurát, že to nebolo intermezzo, Valentín to je celonárodná tragédia.

ZUZANA: Nepreháňaj. Je to len jeden zúfalý človek. Nič viac. Už ma nezaujíma.

JURAJ: Počul som, že ťa kopol do zadku.

ZUZANA: On? Ja som ho kopl som ho zadku, môj zlatý! Valentín by to nikdy neurobil. Ten chlap ma miloval ako nikto. Bol to len taký mohutný neohrabaný medvedík.

JURAJ: Ja viem, ty máš slabosť na mohutných neohrabaných kreténov.

ZUZANA: Ále prestaň!

JURAJ: Ty nevidíš kde sme sa kvôli takýmto medvedíkom dostali? V tomto baráku žije desať vysokoškolsky vzdelaných ľudí a nikto z nich nemá prácu za viac ako šesť libier za hodinu! Prečo tu museli prísť? Pretože drvivá väčšina obyvateľstva má slabosť pre neohrabaných medvedíkov! S kým si to rozdáš nabadúce? S naším starým ujom prezidentom? Alebo s Vladom Mečiarom? To by bol sex, čo? Ten má charizmu ako Ježiš Kristus a navyše tri nové bypasy!

ZUZANA: Bože, ty si rodený dramatik! Hod' to na papier, populistu sú teraz v móde.

JURAJ: Vieš, že som chcel o tebe naozaj napísať hru?

ZUZANA: Už by bolo na čase. Vždy som ti hovorila, že máš na viac, ako sedieť v debilnej kancelárii a nadávať na šéfov.

Zuzana si potiahne z vodnej fajky.

JURAJ: Potom mi došlo, že to nie je možné. Keby som o tebe napísal čo len desatinu pravdy, žiadny príčetný kritik, žiadny divák by mi neuveril, že taká vychcaná beštia existuje. Všetci by si mysleli, že som nevyliciteľný psychopat, ktorý nenávidí ženy. Taký Strindberg na tretiu!

Zuzana sa nahne k Jurajovi a pomaly mu vypustí jahodový dym do tváre.

ZUZANA: Netráp sa, zlato, ja viem, že ty nie si žiadny Strindberg. Si len drobný skromný, slušne vychovaný chlapček. Pamätám si veľmi dobre, ako si mi dvoril... Ako taký psíček...

Juraj sa zdvihne od stola. Sadne si pod jabloň a zdvihne zo zeme jablko. Len čo doň zahryzne, s kyslou tvárou časť z neho vyplúje a zbytok zahodí.

JURAJ: Ja viem, bola to moja chyba. Vždy som sa chvastal ako viem dobre čítať ľudí... Keď som ťa prvýkrát stretol, myslel som si, že mám česť s prírodným zázrakom. Bola si pre mňa hotové zjavenie. Taká plachá srnka s veľkými očami, ktorá písala básne čistejšie ako Jožo Urban. A teóriu súčasnej drámy mala v malíčku. V živote som nestretol ženu, ktorá by tak presne dokázala formulovať svoje názory... v živote som nestretol človeka, ktorý bol ku mne taký úprimný. V živote som nestretol niekoho s tak citlivým a hladným telom.

ZUZANA: / sa pousmeje /Nie si jediný chlap, kto mi zložil taký kompliment.

JURAJ: O tom nepochybujem. Ale netušil som, že vďaka svojej nenásytnosti dokážeš za pol roka rozložiť celú našu redakciu. Potopiť ďalších sedem ľudí, ktorých som dlho presviedčal, že ty si ten ideálny človek, ktorý medzi nás zapadne. Pretože ja som ťa do rozhlasu dostal. A to ma trápi viac, než to, že ma nejaký Valentín vykopal z tej chorej inštitúcie. Kvôli tvojej nenásytnosti poleteli ľudia, ktorí svoju prácu ovládali a milovali desaťkrát viac než ja. A miliónkrát viac než ty s tým tvojím pánom riaditeľom.

ZUZANA: Nemusíš mi veriť, Juraj, ale ja nemám so zrušením redakcie nič spoločné.

JURAJ: Nevrav, že si v živote nespomenula svojmu medvedíkovi, čo si o tom arogantnom narcisovi všetci myslíme. Zuzana, veď ty si stelesnená naivita. Nedokážeš utajiť len to, čo nevieš...

ZUZANA: Nikdy som mu o žiadnych konkrétnych menách nereferovala. A ani na to nebol zvedavý. Valentín je inteligentnejší než si myslíš. Mal vás dávno prečítaných. Nemusela som mu nič donášať. Nevieš ako ma bolelo, že ste ma všetci mali za špicľa. A najviac si ma sklamal ty.

JURAJ: Ja? Teba?

Zuzana sa zdvihne z plastovej stoličky. Pomaly a neisto podíde k čerešni, o ktorú sa po chvíli oprie.

ZUZANA: Keď som ťa spoznala, bola som tebou nadšená, Juraj. Takých vzdelaných a úprimných ľudí už dnes nie je na svete veľa. Ale ty si sa na mňa vykašlal práve vtedy, keď som ťa najviac potrebovala. Myslela som si, že budeš mojím patrónom, takým starším bratom, ktorého som nikdy nemala.

JURAJ: To bol náš základný problém, Zuzana. Ja som nikdy nechcel byť len твоjím starším bratom... Čo si videla na tom neohrabanom medvedíkovi?

Zuzana sa zosunie bližšie.

ZUZANA: Už som ti to vysvetlila. Imponoval mi...

JURAJ: Čím, kurník? Svojimi polstranovými komentármi bez hlavy a päty vo všetkých dvoch našich denníkoch? Alebo tým, že ťa urobil svojou zástupkyňou?

ZUZANA: Už ma prestaň urážať! Poveril ma na desať týždňov dočasným vedením programového centra, čo je na tom? Až v máji som dostala oficiálnu ponuku byť jeho pravou rukou. Odmietla som to. A podala som si výpoveď.

JURAJ: To myslíš vážne? Nedostala si ani odstupné?

ZUZANA: Nie. Bola to hrozná robota. Byť stále pod tlakmi, ekonomickými a politickými. Nič konštruktívne. Musí to byť peklo aj pre Valentína. Je to predsa len tvorivý človek. Je mi ho ľúto... Nič viac...

Jurajovi zapípa vo vrecku mobil.

JURAJ: Takže už ti došlo, že to nebola najšťastnejšia voľba, čo?

ZUZANA: Ak ťa to poteší, tak hej. Ale ako skúsenosť to neľutujem. Človek musí urobiť aj hlúposti, aby sa posunul ďalej.

JURAJ: Len by tých hlúpostí nemalo byť priveľa.

Juraj na päť sekúnd pozrie Zuzane priamo do očí. Potom vytiahne z vrecka mobil a prečíta si SMS.

ZUZANA: Dobré správy?

JURAJ: Uhm. V Covent Garden ma čakajú priatelia. Bože, mne sa dnes tak nič nechce...

ZUZANA: Nesklam ich.

Juraj sa pomaly zdvihne a vráti sa do domu. Zuzana ešte chvíľu sedí pod jabloňou. Dá si hlavu do dlaní a schúli sa do kľbka.

9. BAR V COVENT GARDEN

Kamil s Mirkou sedia na vysokých barových stoličkách pri stole v reštaurácii v Covent Garden. Kamil nahnutý cez stôl výrazne gestikuluje.

KAMIL: Zohnať tu ľahkú manuálnu prácu nie je problém. Tento trh je stále hladný po umývačoch riadu, alebo tesároch. No akonáhle sa uchádzaš o nejakú kvalifikovanejšiu prácu, narazíš.

Juraj prináša na stôl tri drinky a posadí sa k dvojici.

JURAJ: Three tequilas, here you are!

KAMIL: Cheers. / dvojici / Ak si nenájdeš nejakú správnu partiu, stále budeš ťahať za kratší koniec. Poliaci pomáhajú Poliakom, Rusi Rusom, Pakistanci Pakistancom! Preto tu už majú aký taký rešpekt. Aj v médiách, aj v biznise. Syndrómom Slovenska je neschopnosť kooperácie. Či už doma, alebo vonku.

JURAJ: To som sa snažil Mirke vysvetliť! Keď nemáš správnych priateľov, ďaleko nezájdeš!

MIRKA: Ja viem, mafie sú všade. Ale je tu väčšia anonymita ako doma. Čakala som, že sa konečne nebudem musieť pchať nikomu do zadku...

KAMIL: Na to zabudni, dievča. Ak nemáš na konte aspoň päť miliónov libier, vždy tu budeš „Slave „,

MIRKA: Uhm. Takže čo mám robiť? Už tretí deň obvolávam agentúry a nič. Vraj mám počkať do septembra. A u Gregoryho končím už o tri dni. Možno by sa potešil, keby som mu oznámila, že zostávam...

KAMIL: Ale, na to zabudni, dievča! Zavolaj na toto číslo!

Kamil podá Mirke vizitku.

MIRKA: / číta / Mary Cietek?

KAMIL: Mária Čieteková. Spolužiačka zo strednej školy. Zlaté dievča. Má na Oxford Street agentúru pre špičkové aupairky z celého sveta.

MIRKA: Myslíš, že mi pomôže?

KAMIL: Určite. Dnes som jej volal. Ak nie si úplne ľavá a vieš trochu po anglicky, môžeš si u nej vybrať z niekoľkých bezproblémových klientov.

MIRKA: Bolo by úžasné, keby to vyšlo... Čo potom budeš za to chcieť?

KAMIL: Čo by som mal za to chcieť? Vieš, Mirka, ja mám takú zvláštnu teóriu. Verím v anjelov strážnych.

JURAJ: Myslel som, že si ateista.

KAMIL: To som. Ale všimol som si, že v každom období môjho života bol pri mne minimálne jeden človek, ktorý mi pomohol. Párkrát som už bol v pekných sračkách a bol som presvedčený, že to nerozchodím. A vpálil si guľku do hlavy. Ale vždy sa objavil niekto, kto ma z toho prúseru dostal. Požičal mi peniaze alebo ponúkol ubytovanie. Pochopil som, že nado mnou drží ochrannú ruku nejaká vyššia moc, nejaký anjel strážny, ktorý sa stále inkarnuje do nejakého ľudského tela.

MIRKA: Hm, to je pekná teória.

KAMIL: Hovorím si, čo keby som sa aj ja stal anjelom strážnym nejakého človeka, ktorý za to stojí.

JURAJ: Mirka, bacha na nepoškvrnené počatie.

KAMIL: Neboj sa, Juraj, aj pre teba niečo mám.

Kamil podá Jurajovi vizitku.

KAMIL: Pondelok ráno o ôsmej sa hlás na tejto adrese v Hampsteade. Ak to neposerieš, tvoj život môže dostať iné obrátky.

JURAJ: No super. Ozaj, nevieš o niekom, kto by mi tu mohol kvalitne vyvolať nejaké negatívy?

KAMIL: Jasné, jeden môj dobrý kamoš robí vo fotolabe. Je to profík a pre mňa pracuje výlučne zdarma.

JURAJ: Neboj, ja to zdarma nechcem! Dnes ťa pozývam!

Juraj pozdvihne Kamilovi na zdravie pohárik. Ten svoj pohárik vzápätí vypije na ex a zahľbi sa do nápojového menu.

KAMIL: Dal by som si ešte nejakú tú whisky! Ale bude jedenásť! Čoskoro náš odtiaľ vyženú!

JURAJ: Milan nedávno priniesol z roboty vynikajúcu päťhviezdičkovú škótsku whisky. Myslím, že ju ešte má v chladničke!

KAMIL: Takže pozývaš nás do Walthamstow!

Juraj je troška zarazený, ale prikývne.

JURAJ: Ak chcete, môžete prísť. Milanovi prišla už aj vodná fajka!

KAMIL: Paráda! Dúfam, že máš doma aj nejaký haš!

JURAJ: Bohužiaľ len jahodovú arómu!

KAMIL: Jahodovú arómu! Vyzerá to tak, že veľký šéf Kamil to bude musieť napraviť!
Minútku!

Kamil vytiahne z vrečka mobil a vzdiali sa od dvojice.

JURAJ: Ideš s nami, však?

MIRKA: Do Walthamstow? Dohodli sme sa, že sa sťahujem až budúci týždeň.

JURAJ: Nechceš si vyskúšať svoje nové bývanie? Grátis! Dnes máš dokonca na výber z dvoch voľných postelí. Jedna je v mojej izbe a druhá na poschodí.

MIRKA: Ktorú by si mi odporúčal?

JURAJ: Ak by si chcela prespať v posteli stokilového kitchenportera z Karvinej, bol by som poctený. Bojím sa spať sám, keď je na nočnej.

MIRKA: Ty si ale gentleman! Nie, nechcem tvojmu kamošovi pokrčiť periny.

JURAJ: Milan nie je háklivý. Určite by bol ochotný presťahovať sa o poschodie vyššie aj natrvalo.

MIRKA: Tej dievčine hore to nebude vadit'?

JURAJ: Dievčina hore sa poteší každému mohutnému chlapovi, ktorý s ňou bude spať. Nemá nejaké veľké nároky. Ale myslím, že v našom dome dlho nevydrží. Ak si do týždňa nezbalí nejakého miliardára z Chelsea, vráti sa do Blavy variť kávu na Ministerstvo kultúry.

MIRKA: Ty ju máš nejak prečítanú.

JURAJ: Šesť rokov poctivej dramaturgickej práce človeka naučí čítať charaktery. A predpovedať budúcnosť. Už je mi záhadou len to, či by chcela bývať spolu so mnou. Hm?

MIRKA: Nechaj mi ešte chvíľu na rozmyslenie, dobre?

Na scénu prichádza Kamil a vkladá si svoj mobil späť do vrečka.

KAMIL: Takže nelegálne povzbudzujúce látky už na nás čakajú, priatelia. Kto sa chce dnes zabaviť, nech ma, prosím, nasleduje.

Mirka zoskočí zo svojej stoličky a s Kamilom opúšťa bar. Juraj ich nasleduje.

10. ZUZANINA IZBA

Juraj zaklope na dvere Zuzaninej izby a po chvíli do nej nahliadne. Zuzana leží rozvalená na bruchu zabalená len do uteráka a na posteli číta Freuda.

JURAJ: Môžem?

ZUZANA: Jasné. Tak aká bola párty?

JURAJ: Stále pokračuje. Pozval som sem Kamila a Mirku. Ešte sa zdržali na Seven Sisters kvôli nejakému hašu.

ZUZANA: A vraj sa v tomto baráku nežúruje od rána do večera!

JURAJ: Dúfam, že sa pridáš. Chcel by som ťa zoznámiť s tvou novou spolubývajúcou...

ZUZANA: To je tá baba z Chelsea?

JURAJ: Hej.

ZUZANA: Máš ju rád?

JURAJ: Prijemné dievča. Je to fajn pocit vedieť, že ťa niekto potrebuje.

ZUZANA: Dnes bude spať u teba? Alebo mám vypratáť túto posteľ?

Juraj sa pozrie na druhú posteľ, kde je nahádzané Zuzanino šatstvo, kozmetika, knihy a CDčka.

JURAJ: Ja by som to pre istotu zbalil...

Zuzana prikývne a začne ukladať veci z postele do skrine a do polic. Juraj ju sleduje.

JURAJ: Vyzerá to, ako keby si sa už nikdy nechcela vrátiť domov.

ZUZANA: Ja nemám domov! Vysťahovala som sa z privátu, niečo nechala u matky, ale toto je všetko, čo potrebujem. Som šťastná, že sa konečne môžem voľne nadýchnuť. Že už nikomu nie som nič dlžná. Že som sa mohla vykašľať na všetku tú minulosť.

Juraj má v ruke balík Zuzaniných Cdčiek a pomaly si ich prezerá.

JURAJ: Naozaj na všetku? Pamätáš?

Juraj ukáže Zuzane CDčko Wintona Marsalysa Black Codes.

ZUZANA: Hej. September 2004, Hotel Zobor, prvý deň Divadelnej Nitry.
Mám ju pustiť?

Juraj prikývne. Zuzana vloží CDčko do prehrávača a stlačí PLAY.

ZUZANA: Mladý redaktor ma uniesol z Čechovovho predstavenia a dával mi lekcie o súčasnom americkom jazze. / mužským hlasom / Počuješ, zlato, Winton Marsalis, track číslo sedem. Toto je najgeniálnejšia improvizácia basy a trúbky od konca druhej svetovej vojny.

JURAJ: A mladá teatrologička vyskočila z postele a začala mi predvádzať nenásytnú múzu severoamerických prérií.

ZUZANA: Vyvolávala som duše mŕtvych Indiánov. A potom som si povedala, že ťa naučím, čo je to skutočný sex.

Zuzana sa začne vlniť v rytme hudby. Juraj ju napodobní a po chvíli ju tuho objíme. Zuzana síce najprv kvikne, ale potom sa chvíľu vlní s mužom v rytme hudbe.

JURAJ: Schudla si. Máš užšie boky.

ZUZANA: Nikdy sa ti nepáčil môj veľký zadok, tak som sa dala na aerobik.

JURAJ: Miloval som tvoj veľký zadok!

Juraj chytí Zuzanu za zadok a len čo hudba dohrá kvilivou trúbkou, zvalí ju na posteľ.

ZUZANA: Prestaň, čo to robíš! Ty ma predsa nenávidíš!

JURAJ: Myslím na teba takmer každý deň, Zuzana! Každý skurvený deň! Už takmer rok ťa nemôžem dostať z hlavy. Si ako droga.

Zuzana sa zvodne rozosmeje.

JURAJ: Dal by som všetko na svete, keby som na teba mohol zabudnúť. Keby som konečne stretol ženu, ktorá by ma dokázala nadchnúť viac než ty. Ktorá by elegantnejšie prechádzala od geniálnych vecí k totálnym kravinám. Ktorá by sa nechala urážať viac než ty. Ktorá by ma týrala viac ako ty! Kedy ju nájdem, kurník? A kde?

ZUZANA: Taká žena neexistuje!

JURAJ: Spomenula si si niekedy na mňa?

ZUZANA: To vieš. Počula som, že si v Londýne. Mala som o teba strach.

JURAJ: Strach?

ZUZANA: Nevedela so si predstaviť, čo by si tu mohol robiť.

JURAJ: Myslela si, že žobrem niekde pod London Bridge, čo?

ZUZANA: Presne. Toto mesto je stvorené pre mladých energických ľudí a sebavedomých pragmatikov.

JURAJ: Ja viem, ja som starý nepraktický debil. Kurník, kedy mi to prestaneš omieľať ako starú dosku?

ZUZANA: Chcela som ti akurát povedať, že mi na tebe záležalo. A záleží. Napriek všetkému.

Juraj sa opäť pritúli tuhšie k žene.

29 STRANA VYŇATÁ!

JURAJ: To nie je sranda, Zuza. Absolútne žiadna sranda. Rozumieš, že som tu kvôli tebe! Kvôli jednej nevyrovnanej hysterke, ktorá v živote nemala žiadne škrupule, žiadne mantinely, s nulovou orientáciou kde je dobro a kde je zlo! A ja už naozaj neviem, kam mám pred tebou utiecť. Do brazílskeho pralesa alebo na mesiac?!

ZUZANA: Myslím, že by si sa mal vrátiť domov. Tam ma tak skoro nenájdeš.

JURAJ: Drž hubu, zlato, drž chvíľu hubu! Alebo aspoň sekundu rozmýšľaj, kým otvoríš ústa... Vďaka tebe a tvojím kamarátom je mi na grkanie, keď si spomeniem na Bratislavu. Je to len vysávač na energiu, nápady a peniaze. O čom by sa tam dalo tvoriť? Chlíť depresívne slová o depresívnom svete pre depresívnych ľudí ma už nebaví. A myslím, že to už dávno vyšlo z módy.

ZUZANA: Myslíš, že tu to budeš mať ľahšie? Nemáš pocit, že si sa dostal na slepú koľaj? Si tu piaty mesiac a robíš natierača? Nie je to pre teba ponižujúce?

JURAJ: Pre mňa bolo ponižujúce poklonkovať totálnym kreténom bež štipky charakteru. Za posledných päť rokov som zažil štyroch nových šéfov. Každý z nich ma chcel učiť aby som myslel inak, po novom. Jediné čo dokázali, bolo dodrbať všetko, čo ešte ako tak fungovalo. Tuto sa mi aspoň do natierania žiadny diletant nepletie. A navyše ma dôstojne vyplatí.

ZUZANA: Nehovor mi, že ťa tá robota naplňa. Na tvojom mieste by som zašla do nejakého miestneho rádia, alebo požiadala o nejaké štipendium na umeleckej škole!

JURAJ: Bohužiaľ nemám štátnicu z angličtiny ako ty. Ani balík peňazí na štúdium. Všetko potrebuje čas...

ZUZANA: Koľko času? Máš tridsaťjeden rokov! Najambicióznejší rozhlasový dramaturg na Slovensku! Samej mi bolo smutno, keď som ťa tu uvidela. Bledého a smradľavého od toluénu.

JURAJ: Daj mi pokoj! Čo vlastne odo mňa vlastne chceš?! Kurva, povedz mi to už konečne!!!

ZUZANA: Nič. Mohol by si na chvíľu odísť? Chcem sa obliecť!

Juraj prikývne a poslušne sa vytráti z miestnosti.

11. ZASTÁVKA METRA V SEVEN SISTERS

Kamil s Mirkou stoja opretí o kachličkovaný múr zastávky metra v Seven sisters. Kamil si spod saka vyberie vrecúško s hašišom a pyšne ho ukáže Mirke.

KAMIL: Dobrá nádielka, čo? Každému hovorím: Na Seven Sisters je najkvalitnejší haš na svete! Za blbých desať libier!

MIRKA: Skry to, všade sú CCTV kamery.

Kamil skryje vrecko s hašišom a zaškerí sa do viacerých kamier na strope metra.

KAMIL: Myslíš, že je na nás niekto zvedavý? Toto mesto je prepchaté kamerami! Šestina všetkých kamier na svete je práve v UK! A pritom cítiš tú ignoráciu tých Angľanov, ktorí by nás mali sledovať. Majú ťa na háku, nechajú ťa v sračkách. Najmä ak si tuctový beloch, musíš byť veľmi originálny, aby ťa niekto zaregistroval! Možno, keby sme tu spáchali nejakú perverznú polohu, niekoho by to vzrušilo!

Kamil si kľakne na kolená a pokúša sa Mirke vyhrnúť sukňu.

KAMIL: Hey, mr. Operator! Look at us! / Mirke / Vidíš! Zatiaľ to s nikým nehlo! Vouyeri!

MIRKA: Neblázni, Kamil, už prestaň!

KAMIL: Dievča, trochu sa uvoľni, si už v Londýne, nie v Podbrezovej...

MIRKA: Viem, Kamil, ale teraz sa to naozaj nehodí...

KAMIL: Ďurovi by si to dovolila, čo?

MIRKA: Myslíš?

KAMIL: Máš ho radšej nej mňa, však?

MIRKA: Juraj mi veľmi pomohol...

KAMIL: Chceš povedať, že ja som ti nepomohol? Ubytko, kontakty...

MIRKA: To nie. Vďaka za všetko... Ale s Jurajom sa poznáme o čosi dlhšie...

KAMIL: Ja Ďura poznám už od strednej školy... Nehovorím, že sme boli nejakí veľkí priatelia, ale... teraz sa mu snažím pomôcť prežiť.

MIRKA: Máš niečo proti nemu?

KAMIL: Nehovorím, že je zlý, má ma rád takmer tak ako teba, ale... Ale mám pocit, že sa hrá na niečo viac, než je...A tu sa mu to môže škaredo vymstiť.

MIRKA: Myslím, že sa mu skôr môže vymstiť to, že je až príliš úprimný...

KAMIL: Tú jeho úprimnosť by som nazval skôr naivitou. Tvári sa ako nejaký veľký umelec a pritom...

MIRKA: Ale on naozaj robil v rozhlase...

KAMIL: No práve. Teraz tu pobehuje s foťákom, robí ksichty ako Helmut Newton. A nakoniec je rád, keď mu zoženiem maľovačku za šesť libier na hodinu!

MIRKA: Ty si mu platil len šesť libier na hodinu? Gregory ti predsa platil sto libier na deň!

KAMIL: Aj ja musím mať nejaký profit so sprostredkovania, nemyslíš?

MIRKA: Troška veľký profit, nemyslíš?

KAMIL: Ja si už nemôžem dovoliť podnikat' v malom. Prišiel som sem s osemdesiatimi librami. Doma ma čakala poldruha miliónová pohľadávka voči banke, nervovo labilná žena a drobný syn. Mesiac som tu bol bez roboty, kým som si našiel flek na jednej stavbe. Ďalšie tri mesiace som potom drel ako murár s vychcanými Poliakmi za štyri a pol libry na hodinu. A stále som bol v brutálnom mínuse. Tak som si jedného dňa povedal: vykašli sa na všetkých tých kvázi priateľov a nejaké prehnané city, ktoré ťa len brzdia. Lebo do smrti budeš len posledný otrok. Slave odvodený od slova Slav. Slovan odvodený od Slovák. Tak som sa začal, zaktivizoval som svoje lenivé mozgové tkanivo, začal podnikat'... a po štyroch rokoch sú všetky dlhy sú preč... Manželka sa mi nedávno ospravedlnila za to, že sa so mnou chcela dať rozviesť.

Kamil sa prestane venovať Mirke a zaškerí sa do CCTV kamery.

Konečne som pochopil, kto je to vlastne Angličan. Sebavedomý a uzavretý chlapík. Ktorý si drží od ľudí odstup. Ktorý si žije na svojom drobnom nehostinnom ostrove a ležérne si dobýja celý svet.

Kamil prekročí žltú ochrannú čiaru pri trati metra a chvíľu balansuje na okraji jazdnej dráhy podzemného vlaku.

Ja viem. Vyzerám ako priemerný nudný biely Angličan. Ale som na to hrdý! Lebo som si svoje odžil. Pretože viem, čo je to žiť s nožom na krku. Nad priepasťou! A to moja výhoda! Did you understand me, Mr. CCTV operator! So mnou už nikto vyjebávať nebude...

Scénu zakončí hukot prichádzajúceho metra.

12. JURAJOVA IZBA

Juraj sedí vo svojej skromnej izbe pri stole na ktorom leští objektívy svojho fotoaparátu.

Do izby nakukne Mirka.

MIRKA: Hellou, Juraj! Čo je s tebou?! Kamil už zapálil haš.

JURAJ: Neboj, o chvíľu som tam!

MIRKA: Prišla von aj Zuzana, už len ty nám chýbaš! Kúpil si nejaký alkohol?

Juraj ukáže na polodopitú fľašu červeného vína na stole.

JURAJ: Tu je! Daj si.

MIRKA: Ty si ale musel mať smäd.

Mirka si dá malý dúšok vína z fľaše. Všimne si štyri rolky nevyvolaných filmov na stole.

MIRKA: To sú tie filmy, ktoré ti sľúbil Kamil vyvolať!

JURAJ: /prikývne / Uhm.

Juraj priskrutkuje vyčistený objektív k fotoaparátu a ten namieri na Mirku.

JURAJ: Povedz „cheese“

Mirka sa zaškerí do objektívu.

MIRKA: Cheese!

Juraj si ju odfotí a s nadšením jej prikáže.

JURAJ: Teraz si sadni na zem a opri sa o ten gauč!

Mirka ho poslúchne.

JURAJ: Tak. A pravú ruku do vlasov.

Mirka ho opäť poslúchne.

JURAJ: Výborne! Máš dnes v očiach čosi zasnené...

MIRKA: Čosi podobné mi už dnes povedal Kamil. Dnes v metre ma dost' brutálne balil..

JURAJ: Kamila ber s rezervou. On sa rád predvádza.

MIRKA: Je to pravda, že si u neho robil za šesť libier na hodinu?

JURAJ: V čistom je to stále pre našinca nadpriemerná taxa...

MIRKA: Vieš o tom, že Gregory mu platil sto libier na deň? Starala som sa aj o jeho financie...

JURAJ: Sto libier? Nie... Mne vrazil, že má zo mňa len päťdesiatku za týždeň. Tužil som, že ma odrbáva. Ale že až tak...

MIRKA: To je pekné svinstvo, nie?

JURAJ: Hm. Začínam pochybovať, či je to dobre, že tu som. Chvíľu som sa tu vytešoval z toho ako som vybabral so životom. Ale houby. Som len štvanec. Zbabelý štvanec.

MIRKA: Neboj, to prejde. Tie pocity beznádeje dobre poznám.

Mirka sa jemne dotkne Jurajovej tváre a on ju vzápätí vášnivo pobožká. Potom ženu objíme, zvalí na zem a zaborí svoju hlavu medzi jej prsia. Dvojica na chvíľu zmeravie.

MIRKA: Miluješ ma?

JURAJ: Ty máš otázky.

MIRKA: Áno či nie?

JURAJ: Mám byť úprimný?!

MIRKA: Vieš byť inakší?

JURAJ: Nie, Mirka, to nie je láska.

Juraj sa od Mirky odtiahne a posadí sa.

MIRKA: To myslíš vážne?

JURAJ: V živote som neveril v démonov, Mirka! No zlo ma tak dlho naháňalo po svete, že teraz bez neho nemôžem žiť. Toto je skutočná posadnutosť. Ja už dokážem milovať len kryštalicke zlo. Obmedzené hysterky bez šajnu o nejakých morálnych mantineloch. Démonov. Diablov.

MIRKA: Hovoríš o Zuzane? Kamil mi niečo spomínal...

JURAJ: Bol to taký malý akumulátor energie, ktorej som mal vždy nedostatok. Mám ju stále v hlave. Mala pravdu. Je mojím svedomím. Vychcaným svedomím...

MIRKA: Nie si náhodou duševný masochista?

JURAJ: Asi hej. Možno je to len nejaká chemická nerovnováha v mojom mozgu. Neviem.

Juraj sa zdvihne zo zeme.

JURAJ: Sorry, Mirka, ty si skrátka veľmi dobrá.

MIRKA: Ja som veľmi dobrá? To je všetko? Uvedomuješ si, že ja som sa kvôli tebe vykašlala na výbornú robotu? Hádaj, kvôli komu som odišla z najlepšej londýnskej štvrte do tohto ghetta?

Juraj sa usadí vo svojom kresle.

JURAJ: Nič sa nedeje. Ja chcem, aby si tu bývala! Myslím, že tu zapadneš!

MIRKA: To teda zapadnem! Ty, ja a Zuzana! Plus náš slizký Kamil. Celý čas som bola v tom, že všetko zlé je už za mnou. Prečo si to musel tak posrať? Čo by som mala robiť, aby bol môj život rovnako spokojný ako životy miliónov ostatných ľudí? Aby som sa necítila vinná za chyby nejakých egoistov...

JURAJ: Mala by si byť ako priemerná žena. O trochu hlúpejšia, naivnejšia, vypočítavejšia, arogantnejšia... Alebo radšej veľmi zlá.

MIRKA: Takže zlá!

Mirka zoberie fľašu nedopitého červeného vína a vyleje mu ju na hlavu. Jurajova tvár je meravá. Potom vezme zo stolu rolky filmov a začne z nich pomaly vyťahovať nevyvolané filmové pásy pod silnou lampou... Juraj sa len pevnejšie zaprie do kresla. Mirka nakoniec štyri znehodnotené filmy položí Jurajovi na ramená. Napokon vytiahne aj film z mužovho fotoaparátu. Ten uviaže meravému Jurajovi okolo krku a dá mu pusu na čelo.

MIRKA: Teraz si už spokojný?

JURAJ: Ešte nie.

Mirka opustí miestnosť tresnutím dvier.

13. ZÁHRADA V SHAREHOUSE VO WALTHAMSTOW - VEČER

Kamil so Zuzanou sedia pri vodnej fajke, ktorú si striedavo podávajú.

ZUZANA: Neviem, čo sa to tu deje, dopekla. Ľudia, ktorí ti ešte nedávno sľúbili pomoc, ti zrazu prestanú dvíhať telefóny. Starí kamaráti zo školy sa tvária, že ťa nepoznajú.

KAMIL: V Londýne sa na starých priateľov veľmi nespoľiehaj. Ak ti tu niekto pomôže, bude to zväčša človek, o ktorého by si nedávno ani nezakopla. Takže ak hľadáš prácu, mám pre teba jeden horúci tip.

Kamil vytiahne z vrečka vizitku a podá ju mladej žene. Tá si ju so záujmom prezrie.

ZUZANA: Mary Cietek? Nejaká Slovenka?

KAMIL: Hej, jedna z mála mojich starých dobrých kamošiek. Hľadá šikovné ambiciózne baby, takže myslím si, že tebou bude nadšená. Len sa odvolaj na mňa.

ZUZANA: Dobre, skúsím. Ako sa ti odmením?

KAMIL: Možno jeden vášnivý bozk by to spravil.

Zuzana dá Kamilovi malú pusu na líce.

ZUZANA: Tak toto bola záloha.

Kamil sa rozosmeje Do záhrady prichádza Juraj s plnou fľašou vína.

ZUZANA: No sláva, Ďuro! Kde máš Mirku?!

JURAJ: Musela odísť do Chelsea.

KAMIL: To ju tam ten invalid chce ešte stále zneužívať ? Ved' som jej zohnal super džob!

Zuzana zamáva vizitkou Kamilovi pred nosom.

ZUZANA: Ďuro, pozri sa, aj mne Kamil zohnal prácu!

JURAJ: Gratulujem. Oslávime si to!

Juraj bez nadšenia rozlieva víno do pohárov.

KAMIL: Dúfam, že to nie je jediné víno, ktoré si kúpil?

JURAJ: Bohužiaľ.

KAMIL: Ten haš je silný ako seno! Nevieš, kde by sa tu dali kúpiť aspoň nejaké cigy?

JURAJ: Na Hoe street má jeden Arab otvorený nonstop!

KAMIL: Kurva, mám sa teraz drbať k nejakému vychcanému Arabovi?

ZUZANA: Prečo nie? Si vari nejaký rasista?!

KAMIL: Samozrejme! Ako každý správny Londýnčan.

ZUZANA: Čože? Sranduješ?

KAMIL: Vôbec nie? Ty nevidíš, čo sa tu deje? Bandy mladých sfetovaných negrov, ktorí ťa podrežú kvôli starej Nokii? Alebo len tak, aby bola sranda. Nepoznáš tie moslimské ksichty v Asde, ktorým sa už ani nechce skrývať, ako ťa nenávidia? A sú už naozaj všade. Minulý rok som práve z tohto baráku odišiel bývať na Kings Cross. Vravím si, wau, konečne som v slušnej pokojnej bielej štvrti. Za necelé dva týždne tam tí pakistanskí kokoti rozdrbali metro.

ZUZANA: Človeče, ty máš na tých Arabov šťastie .

KAMIL: Nikto už pred nimi nie je v bezpečí. A za všetko môžu tí sebavedomí Angláni, ktorí doteraz nemali problém poradiť si s nikým na svete! Teraz sú posratí ako nikdy. Všade samé „sorry“ a „excuse me“. Sedia v krčmách a veria, že ich spasí nejaký David Beckham. Pritom vidíš, že v nich bublá nenávisť a zúfalstvo. Nasáčkovali si na ten svoj ostrovček zberbu z celého sveta a teraz nevedia, čo s ňou. Ty by si v tomto bordeli chcela vychovávať decko? Ja sem svojho syna pustím, až keď bude mať pätnásť.

ZUZANA: Priznám sa, že tiež mi nie je všetko jedno, keď mám prejsť večer od metra na Lea Bridge.

KAMIL: A to si ešte nebola v noci v Hackney, zlato. Povedz mi Ďuro, kto s touto farebnou zberbou urobí poriadky?

JURAJ: Podľa mňa sú najväčšou zberbou Slováci!

KAMIL: Ja viem, Ďuro, roboši od nás sú rovnakí darebáci ako Poliáci a Ukrajinci. Žiadna disciplína, mizerná kvalita. Keby neboli takí lacní, nikto o nich nezakopne. Ani ja.

JURAJ: Ja teraz nemyslím na robošov, ktorí tu žijú na konzervách, aby si mohli doma dostávať letnú kuchyňu... Viac ma štvú tí naši premúdrelí chlapci s maturitou. Zarobia pár tisíc libier a už sú z nich veľkí Angličania. Rodení aristokrati. Dávajú všetkým krajanom múdre rady ako prežiť v tomto krutom svete a pritom ich chcú len odrbať. Lebo ojedávať ľudí je vraj tak anglické.

KAMIL: Kurvy sa nájdu všade.

JURAJ: Ty si fakt myslíš, že silná spoločnosť a kultúra môže byť postavená len na klamstvách a podrazoch?

KAMIL: Ja som chvalabohu v živote nikoho neodrbal. Hlavne nie priateľa.

JURAJ: Naozaj? Povedz, že ani na mne sa výborne nepriživuješ?

KAMIL: O čom to teraz točíš? Sľúbil som ti 48 libier na deň a aj som ti si ich vyplatil. Nie je to O.K?

JURAJ: Keby si na mne za ten čas nezarobil vyše päťdesiatky, bolo by to O.K.

KAMIL: Chlapče, ty si myslíš, že ja si nezaslúžim províziu za naháňanie tvojich klientov? Že ja žijem so vzduchu?

JURAJ: Ešte mi povedz, že za mňa odvádzaš dane... Ani posledný Angličan by ma tak neošklbal ako ty, Kamil. Pretože táto spoločnosť je postavená na gentlemanských dohodách. A ak ju niekto fakt zlikviduje, tak to nebudú islamskí teroristi, ale takí sofistikovaní malomeštiaci ako ty!

KAMIL: / rozosmeje sa / Tak ja som sofistikovaný malomeštiak! Ty si typický umelec, Juraj! Plno vznešených rečí, ale keby ťa niekto pritlačil k múru, poserieš sa.

Kamil fúkne Jurajovi do tváre dúšok dymu. Ten sa nadýchne celou silou zhodí Kamila z plastovej stoličky, ktorý so sebou stiahne na zem aj vodnú fajku a tá sa s hrmotom rozpadne na tri časti.

ZUZANA: Ďuro, prestaň!

Kamil sa veľmi rýchlo zdvihne z betónovej podlahy a vrhne sa na Juraja. Tiež ho zhodí zo stoličky na betón a klakne si mu na hrud'!

KAMIL: Tak, čo, ty svedomie národa?! Teraz buď frajer. Ešte ti nedošlo, v akých si sračkách? Možno ti teraz pomôže nejaká básnička. Alebo rovno celá rozhlasová hra. Kvá, kvá, kvá, kvá, kvá. Nikto tu už na tie tvoje výtvary nie je

zvedavý. A ani im nerozumie. Keď nebudeš mať čo žrať, budú ti dobrí aj sofistickovaní malomeštiaci. Ty naivný trtko!

Jurajovi sa podarí skopnúť zo seba Kamilu, vrhne sa na neho a chytí ho pod krk.

JURAJ: Vďaka svojej naivite som ti veril. Ako nikto. Ale už sa mi začína prekrvovať mozog! Radšej zdochnem od hladu, ako by som sa mal pchať do zadku takému kreténovi!

Juraj prudko stisne Kamilovi krk a potom ho náhle pustí zo zovretia. Ten sa rýchlo zdvihne a namieri výstražne pravicu smerom k Jurajovi.

KAMIL: Tak toto si prehnal! U mňa si skončil!

Kamil si utrie krvácajúci nos a vbehne do domu.

ZUZANA: Ty si blázon, Ďuro!

JURAJ: No a čo?! Vyhral som! Na mocných bláznov máš predsa slabosť.

Zuzana znechutene vybehne za Kamilom. Juraj sa teraz vydýchava sediac na zemi so spokojným výrazom tváre.

14. V ZÁHRADA V SHAREHOUSE VO WALTHAMSTOW - RÁNO

Juraj sedí na rozheganej plastovej stoličke, v ruke má Milanovu gitaru a hrá si na nej molové akordy. Po chvíli sa na záhrade objaví Milan. S unavenými očami po nočnej sa rozhliadne po záhrade. Pod čerešňou nájde svoju vodnú fajku rozlomenú na tri kusy.

MILAN: Kdo to udelal? Jakej hajzl?

Juraj len placho zdvihne prostredník a ukazovák.

JURAJ: Sorry.

MILAN: Jseš normální? S takovým volem já mám bydlet v baráku?

JURAJ: Neboj, už dlho nebudeš. Kamil ma včera vyhodil.

MILAN: Tys opět pustil hubu na špacír, že jo?

JURAJ: Len som povedal, čo o ňom všetci vedia. Do nedele sa mám zbalit'.

MILAN: Tak to je průser, Juraji. Nechceš si s ním ještě promluvit? Anebo chceš, abych za ním zašel já?

JURAJ: Nemá to cenu... Poobede skočím na internet a buknem si letenku domov.

MILAN: Ty chceš fakt vodjet? Není to vod tebe zbabelý?

JURAJ: Čo je zbabelé?

MILAN: Když si člověk řeší nějaký problém, ten se nestratí tím, že před ním uteče do jiné země. Ten se povleče pořád s tebou...A ty řešíš nákej problém, přiznej si to!

JURAJ: Kto si niečo nerieši... Včera mi došlo, že zbabejšie by bolo tu zostávať. Ja nie som žiadny natierač, Milan. Ani profesionálny fotograf...

MILAN: Já jsem byl v tom, že Londýn miluješ...

JURAJ: Kto by nemiloval... Ale vieš čo povedal Sándor Máray?

MILAN: To mám u prdele, vole! Ty se sem ještě vrátíš. Vsadíme se?!

JURAJ: Radšej nie.

MILAN: Bojíš se, že bys opět prohrál...

JURAJ: Kedy som ja s tebou v živote prehral?

MILAN: Například dneska! Ještě nevíš, že jsem se konečně přihlásil na angličtinu...

JURAJ: Naozaj?

MILAN: Jóó. Domluvil jsem se ze supervajzrem v práci a od teďka dělám jen denní šichty. Dnes jdu do večerní školy a začnu na sobě makat... Do půl roku budu na recepcích plynně konverzovat s princem Charlesem. Potom si tady pronajmu studio a konečně nahraji desku. A ty mi s ní pomůžeš...

JURAJ: Ale neblázni...

MILAN: Vždyťs mi to slíbil. Nepamatuješ?

JURAJ: No dobre. Ale ešte na ňu musíš zložiť pár hitov...

Juraj sa zdvihne zo stoličky a podá mu jeho gitaru. Neisto sa vyberie smerom do domu.

MILAN: Doufám, že si spomínáš i na ty tři flašky whisky, kteréš prohrál...

JURAJ: Bože, whisky! Ja ani neviem, či budem mať dost peňazí na letenku.

MILAN: Když ne, můžeš mi ty flašky donést později.

JURAJ: Ty asi nepoznáš slovo veľkorysosť, čo? Nie si náhodou Slovák?

MILAN: Já sem ti ještě neřekl, že má máma je z Oravy? Víš, kde jsem se narodil? V Košicích, vole!

JURAJ: No zbohom.

MILAN: Tak slíbíš mi, že mi doneseš mi ty flašky na Walthamstow? Do roka a do dne!

JURAJ: Na Walthamstow ? Myslel som si, že o rok už budeš bývať v Chelsea...

MILAN: Jó, fakt, na to bych úplně zapomněl. Tak do Chelsea! Do roka a do dne, jo!

JURAJ: / skôr pre seba / Čo mi zostáva...Do roka a do dňa. Kamaráde.

Juraj sa pomaly vplíži do domu. Milan si zhodí svoj batoh na zem, sadne si na stoličku
a začne ladiť gitaru. Zahrá na nej pár akordov a od únavy zaspí.

priateľom z Lea Bridge 828

© Štefan Timko